

331

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 21 grudnia 1962 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie szczegółowego określenia przedmiotów opłaty skarbowej, stawek opłaty oraz zwolnień od tej opłaty.

Na podstawie art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 1958 r. Nr 1, poz. 1) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 26 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 grudnia 1957 r. w sprawie szczegółowego określenia przedmiotów opłaty skarbowej, stawek opłaty oraz zwolnień od tej opłaty (Dz. U. z 1958 r. Nr 1, poz. 3 i Nr 60, poz. 298) wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 1 pkt 1 lit. a) i b) stawki opłaty „10 zł” i „20 zł” zastępuje się odpowiednio stawkami „30 zł” i „40 zł”,

2) w ust. 2 po wyrazie „inwalidów” dodaje się wyrazy „i rencistów”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1963 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

332

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 21 grudnia 1962 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie stawki podatku gruntowego od przychodów osiąganych z czynności furmaństwa.

Na podstawie art. 10 ust. 2 pkt 3 dekrety z dnia 30 czerwca 1951 r. o podatku gruntowym (Dz. U. z 1955 r. Nr 23, poz. 143, z 1956 r. Nr 55, poz. 251 i z 1957 r. Nr 32, poz. 140) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 maja 1957 r. w sprawie stawki podatku gruntowego od przy-

chodów osiąganych z czynności furmaństwa (Dz. U. Nr 32, poz. 142) stawkę „12‰” zastępuje się stawką „15‰”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się przy wymiarze podatku gruntowego, poczynając od roku podatkowego 1963.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

333

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 21 grudnia 1962 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie poboru w formie ryczałtu podatku gruntowego od podatników podatku gruntowego osiągających przychody z furmaństwa.

Na podstawie art. 10, 11 i 12 ust. 3 dekrety z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61, z 1960 r. Nr 51, poz. 300 i z 1961 r. Nr 33, poz. 166) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 31 lipca 1957 r. w sprawie poboru w formie ryczałtu podat-

ku gruntowego od podatników podatku gruntowego osiągających przychody z furmaństwa (Dz. U. Nr 45, poz. 209) stawkę „12‰” zastępuje się stawką „15‰”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się poczynając od roku podatkowego 1963.

Minister Finansów: J. Albrecht

334

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 21 grudnia 1962 r.

w sprawie zaliczek na podatek od nieruchomości za 1963 r. oraz w sprawie częściowego zaniechania wymiaru podatku od nieruchomości za 1962 r.

Na podstawie art. 3, 10 i 12 ust. 3 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61, z 1960 r. Nr 51, poz. 300 i z 1961 r. Nr 33, poz. 166) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Podatnicy podatku od nieruchomości obowiązani są wpłacać bez wezwania organu finansowego zaliczki na podatek od nieruchomości za 1963 r. w następującej wysokości:

- 1) podatnicy gospodarki uspołecznionej, którzy byli obowiązani do dokonania przecenę środków trwałych, gdy podstawę opodatkowania stanowi pełna wartość będąca podstawą amortyzacji — za każdy miesiąc w wysokości 1/12 podatku, jaki będzie przypadać do uiszczenia za 1963 r. przy zastosowaniu stawki podatku w wysokości 0,8%,
- 2) podatnicy gospodarki uspołecznionej, gdy podstawę opodatkowania stanowi czynsz (wartość czynszowa) — w wysokości podatku przypadającego od czynszu (wartości czynszowej) za miesiąc ubiegły,
- 3) pozostali podatnicy w wysokości 1/12 podatku przypadającego do uiszczenia za 1963 r.

2. Do czasu doręczenia decyzji ustalającej zaliczki za rok 1963, podatnicy wymienieni w ust. 1 pkt 3 uiszczają zaliczki bez wezwania organu finansowego:

- 1) podatnicy gospodarki uspołecznionej, którzy nie byli obowiązani do dokonania przecenę środków trwałych, gdy podstawę opodatkowania stanowi pełna wartość

będąca podstawą amortyzacji — w wysokości równej sumie 1/12 kwoty zaliczek na podatek od nieruchomości za 1962 r.,

- 2) od domów jednorodzinnych nie wynajętych i nie wdzierżawionych i zajętych w całości przez właściciela — w wysokości równej sumie 1/12 kwoty zaliczek na podatek od nieruchomości za 1962 r. oraz 1/12 kwoty podatków od lokali i miejskiego za 1962 r., jeżeli byli obowiązani do opłacania tych podatków,
- 3) w pozostałych przypadkach w wysokości równej sumie 1/12 kwoty zaliczek na podatek od nieruchomości za 1962 r. oraz 1/12 kwoty należnych wpłat na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej za 1962 r., jeżeli byli obowiązani do ponoszenia tych wpłat.

§ 2. Do zaliczek na podatek od nieruchomości za 1963 r. stosuje się odpowiednio przepisy §§ 18—20 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 lutego 1962 r. w sprawie zaliczek na podatki (Dz. U. Nr 15, poz. 66), natomiast nie stosuje się przepisu § 17 tego rozporządzenia.

§ 3. Organy finansowe zaniechają ustalania podatku od nieruchomości za rok 1962 od nadwyżki wartości budynków lub ich części, stanowiącej podstawę amortyzacji, a powstałej w wyniku dokonanej przecenę środków trwałych — ponad wartość sprzed przecenę.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: J. Albrecht

335

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU DROBNEJ WYTWÓRCZOŚCI

z dnia 12 grudnia 1962 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie nauki zawodu w rzemieślniczych zakładach pracy.

Na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 1953 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. Nr 45, poz. 226 i z 1961 r. Nr 32, poz. 160) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z dnia 1 marca 1960 r. w sprawie nauki zawodu w rzemieślniczych zakładach pracy (Dz. U. Nr 16, poz. 97) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 5 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje ust. 2 w brzmieniu:

„2. Zatrudnienie młodocianego, który nie może przed-

stawić świadectwa ukończenia szkoły podstawowej, jest dopuszczalne, jeżeli młodociany przedstawi świadectwo ukończenia co najmniej 5 klas szkoły podstawowej wraz z wydanym na podstawie odrębnych przepisów zaświadczeniem właściwego organu administracji szkolnej, zezwalającym na podjęcie zatrudnienia.”

- 2) w § 8 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. W razie rozwiązania umowy o naukę rzemiosła bez winy ucznia, właściwy cech rzemieślniczy obowiązany jest udzielić uczniowi pomocy w zatrudnieniu go w innym zakładzie rzemieślniczym, w którym mógłby kontynuować naukę rzemiosła.”

3) w § 22 ust. 1 wyrazy „od 600 zł do 800 zł” zastępuje się wyrazami „od 700 do 800 zł”;

4) w § 24 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Na wniosek ucznia wykonującego obowiązek do kształcenia zakład pracy powinien udzielić uczniowi urlopu wypoczynkowego w okresie ferii szkolnych.”

5) w § 26 ust. 1 dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) posiadają uprawnienia do samodzielnego prowadzenia rzemiosła oraz długoletnią praktykę w danym rzemiośle, jeżeli właściwa izba rzemieślnicza wyrazi zgodę na szkolenie uczniów.”;

6) w § 26 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Organ administracji przemysłowej prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej może, na wniosek izby rzemieślniczej lub właściwego organu inspekcji pracy, pozbawić prawa szkolenia uczniów na czas określony lub na stałe rzemieślnika skazanego wyrokiem sądu za przestępstwo popełnione z chęci zysku lub przeciw moralności publicznej albo który dopuścił się ciężkiego uchybienia obowiązkowi względem swych uczniów.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z upływem jednego miesiąca od daty ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości:

W. Lechowicz

336

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 30 listopada 1962 r.

w sprawie ratyfikacji przez szereg państw Konwencji (nr 111) dotyczącej dyskryminacji w zakresie zatrudnienia i wykonywania zawodu, przyjętej w Genewie dnia 25 czerwca 1958 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 7 Konwencji (nr 111) dotyczącej dyskryminacji w zakresie zatrudnienia i wykonywania zawodu, przyjętej w Genewie dnia 25 czerwca 1958 r. (Dz. U. z 1961 r. Nr 42, poz. 218), zostały zarejestrowane ratyfikacje powyższej Konwencji przez następujące państwa:

Syryjska Republika Arabska	dnia 30 stycznia 1961 r.
Meksyk	dnia 11 września 1961 r.
Somali	dnia 8 grudnia 1961 r.
Kostaryka	dnia 1 marca 1962 r.
Republika Niger	dnia 23 marca 1962 r.
Republika Górna Wolta	dnia 16 kwietnia 1962 r.

Minister Spraw Zagranicznych: A. Rapacki

337

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 30 listopada 1962 r.

w sprawie przystąpienia Grecji, Republiki Malgaskiej i Republiki Środkowo-Afrykańskiej do Konwencji o uznawaniu i wykonywaniu zagranicznych orzeczeń arbitrażowych, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 10 czerwca 1958 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. IX Konwencji o uznawaniu i wykonywaniu zagranicznych orzeczeń arbitrażowych, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 10 czerwca 1958 r. (Dz. U. z 1962 r. Nr 9, poz. 41), następujące państwa złożyły Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych swoje dokumenty przystąpienia do powyższej Konwencji:

Grecja	dnia 16 lipca	1962 r.
Republika Malgaska	dnia 16 lipca	1962 r.

z następującym zastrzeżeniem:

„Republika Malgaska oświadcza, że będzie stosować Konwencję na zasadzie wzajemności w odniesieniu do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych jedynie na obszarze innego Umawiającego się Państwa; oświadcza ona również, że będzie stosowała Konwencję tylko do sporów wyni-

kających ze stosunków prawnych zarówno umownych, jak i pozaumownych, które według jej prawa krajowego uważane są za stosunki handlowe”;

Republika Środkowo-Afrykańska dnia 15 października 1962 r.
z następującym oświadczeniem:

„Nawiązując do możliwości, jakie stwarza ustęp 3 artykułu I Konwencji, Republika Środkowo-Afrykańska oświadcza, że będzie stosować Konwencję na zasadzie wzajemności w odniesieniu do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych jedynie na obszarze innego Umawiającego się Państwa; oświadcza ona również, że będzie stosowała Konwencję tylko do sporów wynikających ze stosunków prawnych zarówno umownych, jak i pozaumownych, które według jej prawa krajowego uważane są za stosunki handlowe”.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że Austria, zgłaszając swoje przystąpienie do powyższej Konwencji dnia 2 maja 1961 r., uczyniła następujące zastrzeżenie:

„Republika Austrii będzie stosować Konwencję zgodnie z jej art. I ustęp 3 tylko do uznawania i wykonywania orze-

czeń arbitrażowych wydanych na obszarze innego Umawiającego się Państwa”.

Minister Spraw Zagranicznych: *A. Rapacki*

338

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 11 grudnia 1962 r.

w sprawie ratyfikacji przez Belgię Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR), sporządzonej wraz z Protokołem podpisania w Genewie dnia 19 maja 1956 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 42 ust. 5 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR), sporządzonej wraz z Protokołem podpisania w Genewie dnia 19 maja 1956 r. (Dz. U. z 1962 r. Nr 49, poz. 238), został złożony przez Rząd Belgijski dnia

18 września 1962 r. Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dokument ratyfikacyjny powyższej Konwencji.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. *M. Naszkowski*

339

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 12 grudnia 1962 r.

w sprawie przystąpienia Republiki Środkowo-Afrykańskiej do Konwencji o dochodzeniu roszczeń alimentacyjnych za granicą, podpisanej w Nowym Jorku dnia 20 czerwca 1956 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 13 ust. 3 Konwencji o dochodzeniu roszczeń alimentacyjnych za granicą, podpisanej w Nowym Jorku dnia 20 czerwca 1956 r. (Dz. U. z 1961 r. Nr 17, poz. 87), Rząd Republiki Środ-

kowo-Afrykańskiej złożył dnia 15 października 1962 r. Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych swój dokument przystąpienia do powyższej Konwencji.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. *M. Naszkowski*

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wносить należy do Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Oплата za prenumeratę Dziennika Ustaw wynosi: rocznie 75,— zł, półrocznie 45,— zł.

Oплата za prenumeratę załącznika do Dziennika Ustaw wynosi: rocznie 45,— zł, półrocznie 27,— zł.

Prenumeratę można zgłaszać tylko na okres roczny (od 1.I) lub na okres półroczny (od 1.I i od 1.VII). Opłata powinna być uiszczona co najmniej na miesiąc przed okresem prenumeraty, a więc za okres roczny lub za I półrocze — do dnia 30 listopada, za II półrocze — do dnia 31 maja. Do abonentów, którzy opłacą prenumeratę po tych terminach, wysyłka pierwszych numerów dokonana zostanie z opóźnieniem. Jednostki na rozrachunku gospodarczym i inni abonenci powinni dokonać wpłat za prenumeratę na konto Narodowego Banku Polskiego, Oddział IV Miejski, Warszawa, nr 1528-91-903, cz. 3, dz. 7, rozdz. 3. Rachunków za prenumeratę nie wystawia się. Na odcinku wpłaty należy podać dokładną nazwę instytucji (bez skrótów), nazwę i numer doręczającego urzędu pocztowego (jak Warszawa 10, Poznań 3 itp.), powiat, ulicę, nr domu, nr skrytki pocztowej oraz ilość zamawianych egzemplarzy Dziennika Ustaw.

Pojedyncze egzemplarze Dziennika Ustaw nabywać można w Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, Krakowskie Przedmieście 50, w punktach sprzedaży w Warszawie: „Dom Książki”, Księgarnia Prawno-Ekonomiczna, ul. Nowy Świat 1, kiosk „Domu Książki” w gmachu sądów al. Gen. Świerczewskiego 127, w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Katowicach, Kielcach, Koszalinie, Łodzi, Opolu, Rzeszowie, Wrocławiu i Zielonej Górze oraz w kasach Sądów Powiatowych w: Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Gnieźnie, Jeleniej Górze, Kaliszu, Krakowie, Lublinie, Nowym Sączu, Olsztynie, Ostrowie Wlkp., Poznaniu, Przemyślu, Raciborzu, Radomiu, Szczecinie, Tarnowie, Toruniu i Zamościu.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.

Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Warszawa, ul. Tamka 3.